

לנשק חשמלי יש גלגלים

החיים שלהם נעצרו. הם כבר לא ימשיכו, כמו לפני כן, להתגלגל. כן, לנשק טעון אפשר להרכיב גלגלים, לטעון אותו בסוללת ליתיום, ולשלוח נערים בני ארבע עשרה כדי להשתעשע בו ברחובות. נשים כאובות שהגלגלים החשמליים עצרו את חייהן באחת מספרות ומטלטלות. עובדות וכללים, חוק מול מציאות, מנסים לעשות סדר. ראיונות מטלטלים עם בני משפחת הרב אברהם אריה אדרת זצ"ל שקיפח את חייו בתאונת קורקינט חשמלי ומשפחת בונדיימר.

תמר וויס

בתאונות דרכים קטלנית בפתח תקווה נהרג ילד כבן עשר. הילד רכב על קורקינט חשמלי ונפגע מרכב. הוא פונה לבית החולים במצב אנוש. צעיר חרדי שרכב על קורקינט חשמלי בירושלים נפצע באורח בינוני, לאחר שהחליק במהלך נסיעתו. הוא פונה לבית החולים עם חבלת ראש. בחור ישיבה צעיר ממודיעין עילית היה בדרכו לתפילת שחרית כשהוא רכוב על קורקינט חשמלי. הבחור נחבל קשות ואושפז בבית החולים.

רק גזרנו כמה ידיעות צרות בעיתון, רק הדבקנו אותן כאן ברצף, ואז יצאנו לחפש את הדמויות שמאחורי הידיעות, את הפנים שמאחורי הדמעות, את הנשים שחיהן נעצרו בגלל גלגל מתגלגל מיותר. כינסנו אותן לכתבה הזאת, הוספנו רק עוד כמה מילים. מסקנות - עליכן.

מגלגלים חובה

את אתי רוזנצוויג, מטפלת בפסיכודרמה וראש מכון 'קריאת כיוון', רבות מאיתנו מכירות. הפעם היא באה לכאן בזווית אישית וכואבת, בסיפור אישי וטרגי.

יחד עם אתי אנחנו חוזרות ליום שני כ"ח בתשרי תשפ"ב. "השעה תשע שלוש וחמש בבוקר", מתארת אתי בקול נוגה. "אמא שלי יצאת לעבודה ואבא מלווה אותה בדרכו לישיבה. בדרך כלל אמא לא עובדת בבוקר זה של השבוע, אבל היום ניאותה למלא את מקומה של עובדת אחרת שביקשה את עזרתה. הימים ימי 'בין הזמנים', אבל אבא בכל זאת צועד ללמוד במבנה ישיבת 'נתיבות עולם' שבה הוא מלמד, הישיבה שלתלמידה הוא מתמסר ורבים מהם חבים לאישיותו המאירה את עולמם. הישיבה נמצאת ברחוב השלושה, אבל אבא יעשה סיבוב. הוא יפרד מאמא וימשיך בדרכו. כן, כך לפחות הוא מתכן.

"בוקר נעים של שלהי תשרי, השמש כבר לא יוקדת מעל לראש ואפשר ללכת בנחת, ללגום את אוויר הבוקר, להתענג עליו ולהודות לבורא עולם על עוד בוקר מבורך.

"אבא ואמא עומדים ליד מעבר החצייה שמול בניין הרצוג 72. רחוב הרצוג הוא רחוב חד סטרי, מואר ושקט בפאתי בני ברק. משאיות לא עוברות בו, אוטובוסים לא נוסעים בו, התנועה איטית וסולידית.

"אמא יורדת לכביש ומתקדמת במעבר החצייה, אבא מוריד גם הוא רגל אחת לכביש, מביט לימין - כי הרחוב חד סטרי - ומוודא שאין כלי תחבורה באופק. הוא מוריד בזהירות רגל נוספת. "עדי ראייה מאחוריו, אלו תשרמו לנו את התיאור המדוקדק, קולטים בחצי עין את הדמות המאירה הזאת, דמותו של אבא הזהיר והשקול.

"ואז נגמר הכול.

"מצד שמאל מופיעה מפלצת בדמות אופניים חשמליים. כידון גדול ונער מזוגג שאיבד שליטה ברגע שאחרי האחרון, נתקלים באבא ומטיחים אותו על המדרכה. מעוצמת המכה אבא איבד שליטה. הוא צנח לאחוריו ונחבל בגוע המוח משפת המדרכה. "אורות סירנה חותכים את הרחוב השקט והרגוע, קורעים את שלווה הבוקר. יללות אמבולנסים מקפיצות את הדיירים אל החלונות. פרמדיקים מפנים את אבא, שמצבו אנוש, לבית החולים. אמא מביטה בנעשה בעיניים קרועות וללא פגע.

בוקר

נעים של

שלהי

תשרי,

השמש

כבר לא

יוקדת

מעל

לראש

ואפשר

ללכת

בנחת,

ללגום

את אוויר

הבוקר,

להתענג

עליו

ולהודות

לבורא

עולם על

עוד בוקר

מבורך

"יללות. ולא רק האמבולנס בוכה. גזע המוח, כבר יודעים החובשים, הוא החשוב מכול, וכשהוא נפגע, המכה אנושה. גזע המוח אחראי על המערכות הבסיסיות כולן, כולל מערכת הנשימה, ובבית החולים מנסים לעשות מה שרק אפשר.

"ואפשר מעט מאוד.

"ה' עשה איתנו חסד", מדגישה אתי, דמעות חונקות את מילותיה. "אותם יומיים של אשפוז בטיפול נמרץ היו עבורנו כמו זיקוק אור קטן. ביומיים האלה היה יכול דודי להספיק להגיע מארצות הברית, ואחותי - משליחות במוסקבה. עד שהלב החזק תמיד פסק מלפעום, ניתנו לנו יומיים שבהם יכולנו טיפ טיפה לעכל. אבל האמת היא שעד היום, תשעה חודשים אחרי, אנחנו לא מעכלים".

לווייתו של הרב אדרת הייתה לווייה גדולה וכואבת. רבים מבני העיר ומגדליה באו לחלוק כבוד אחרון לתלמיד חכם יקר שהסתלק באופן כה פתאומי לבית עולמו.

"מסתובב בינינו רוצח", אלו היו מילותיו של הגאון הרב שמואל אליעזר שטרן שליט"א, רב מערב העיר בני ברק, בלוויה. "הקורקינט החשמלי הוא רוצח!"

במילים דומות ממש בחר להתבטא גם הרב דב לנדאו, ראש ישיבת סלבודקה.

וכלי רצח אסור להחזיק ביד. אי אפשר להסתובב עם רובה טעון שכדור עלול להיפלט ממנו בכל רגע ולהתנחם בתקוות 'לי זה לא יקרה'.

"אנחנו יודעים שביהדות שר ועונש לא ניתנים על התוצאה אלא על הדרך", אומרת אתי בסאב. "ייתכן שהתמזל מזלך ולא פגעת באיש אף שנסעת בניגוד לכללים, אך במזל לא משחקים. "הצור תמים פועל". אני מתחזקת ללא הרף באמונה שהכול במשפט, הכול בדין, בצדק ואף בחסד. אבל עדיין - הפצע שותת דם.

"אבא היה בשיא פריחתו. את כל החגים הכניסו אבא ואמא בביתם בשמחה ואף אירחו את המשפחה. אבא היה כה בריא ורענן ולא הזדקק לתרופות. כשהייתי צועדת איתו בעלייה של רחוב מיימון תמיד קיטרת: 'בשעות ללכת לצידך. אתה קליל ואני מתנשפת'... הוא היה מחייך את חיוכו הטוב ומציע עצה טובה לחיים: 'אתי, תסתכלי אחורה. אנחנו כבר אחרי העלייה'... בשבת האחרונה לחיי עלה אבא לברך ב'גוט שאבעס' את רב השכונה, הרב שטרן. הוא התקבל על ידו בחביבות ושוחח עימו בדברי תורה. הוא התרוצץ מבית כנסת לבית כנסת ומישיבה ולישיבה להרבץ תורה, ובשיא העשייה - נלקח לפתע.

"דבריו של אבא הם זיכרוננו, חייו הרוחניים חקוקים בליבי ועם אמונה אפשר להמשיך להתנחם ולחיות. אני רק שואלת בצער: איך אפשר להמשיך את החיים בידיעה שקטענו פתיל חיים של יהודי אחר?

"על השאלה הצועקת הזאת כולנו צריכים לענות. כולנו. הורים. בחורים. נערים. ילדים. כן, גם בחופש וגם בנופש המשפחתי".

סיפור מתגלגל

בכ' באב תשפ"א חזר הרב בודנהיימר מבית הכנסת עם שני בניו. הוא היה אמור לצעוד על המדרכה, אבל כיוון שנתקל בחוט

חשמל מסוכן שהשתררב מבית כנסת אחר, הוא החליט לחצות את הכביש כדי לסדר אותו.

"ה' שלח אותו לכביש כי כך נגזר", גברת בודנהיימר שלמה באמונה. "הוא ירד למעבר החצייה עם שני הבנים, ואופניים חשמליים שעקפו אוטובוס חונה בניגוד לכללי התנועה העיפו אותו בעוצמה קדימה. אחד הבנים הספיק להתקדם ולא נפגע, אך השני נחבל גם הוא. לעומת עוצמת הפגיעה של אבא שלו, הפגיעה הקלה שלו אפילו לא זכתה להתייחסות. הם היו כה קרובים אבל בעל ההגה במרחם החליט מי ייפצע ומי לא. בעלי קיבל מכת ראש רצינית והובהל ביללות סיתנה למחלקת טיפול נמרץ".

היכן את היית?

"אני? במחלקת יולדות בבית החולים 'לניאדו', מחזיקה את בנו החמישה עשר במספר, בלי עין הרע, מתבוננת עד כמה הוא צהוב ושואלת את עצמי מתי תהיה הברית.

"בעלי הגיע לבית החולים לבד. הוא היה ללא הכרה, עם שטף דם במקום הקריטי ביותר במוח. הרופאים אמרו שחיי תלויים על בלימה ולא הקציבו לו יותר מכמה שעות.

"הבשורה שהגיעה הייתה קשה ומטלטלת, המחשבה הראשונה שעלתה לראש הייתה שאולי, חלילה, נקרא לילד בשמו של אביו... "הרגשתי כמו בבית כלא. רציתי לקום מייד ולנסוע אליו, לראות אותו, להרגיש את המצב מקרוב, אבל הייתי כבולה לתינוק ולבית החולים. לבסוף התברר שלחודר התאוששות מניתוח ראש בכל מקרה לא מכניסים אף אחר, והלב נותר קרוע בין לניאדו לתל השומה בבית היו הילדים לבד. רק מאוחר יותר שמעתי שבתי ריכזה אותם בשרי אמונה ובפרקי תהילים".

והברית?

"אחרי התאונה הצהבת השתוללה עוד יותר. הרופא טען שמעולם לא פגש כזאת צהבת. ביום שני השתחררנו ותכננו לערוך את הברית למחרת, ואז קיבלה המשפחה שיחת טלפון מראש הכולל של בעלי. הוא העיר את תשומת ליבנו שמצוות המילה היא על האב ואסור לקחת ממנו את המצווה. מייד פנינו לרב ושאלנו מה לעשות. מדובר בנושא שתלוי בפרטים רבים. למעשה, כיוון שבעלי כבר קבע עם מוהל לפני שנפצע התייר למול את התינוק. "הברית המוטיטה נערכה ביום שלישי. ביקשנו לערוך את הברית בחדרו של בעלי בבית החולים כדי שמלאך הברית יבוא ויברך את החולה האנוש, אבל לצערנו לא נענו בשום אופן. מסרו לנו נוסח תפילה מיוחד שכדאי לומר בשעה שהתינוק מונח על כיסאו של אליהו הנביא, לרפואתו של אביו. עין לא נשארה יבשה, גם לא בעזרת הגברים, והתינוק החדש נימול".

מה המצב היום?

"זכינו לראות ניסים ונפלאות. בחגים הוא כבר היה בבית והתפקוד שלו חזר לזה שהיה בעבר.

"אחרי הניתוח עדיין היה המצב קשה מאוד. הרופאים היו קטני אמונה ואמרו שגם אם ישרוד, פגיעה מוחית בוודאי קרתה. בהשגחה פרטית מיוחדת, במקום הפגיעה נכחה רופאה בכירה והטיפול המיידי שהגישה סייע מאוד. עדיין הרופאים היו נחרצים בדעתם שהמוח נפגע קשות ואין סיכוי שיחזור ליותר מתפקוד מינימלי. אבל ה' עזר, הם התברדו והמוח חזר לתפקד במאת האחוזים. הימים היו ימים לא קלים. במשך שבוע וחצי בעלי היה ללא הכרה, אחר כך באשפוז במחלקת ראש ולבסוף בשיקום מסיבי".

היה לכם קשר עם הרוכב שפצע אותו?

מידע מתגלגל

עוד כמה דברים שבטח לא ידעתם על אופניים חשמליים:

- מותר לנהוג בהם גם בעת שלילת רישיון נהיגה. בשורה טובה, לא?

- קיימות שלוש תנוחות לרכיבה על קורקינט חשמלי:

עמידה ברגל אחר רגל לכיוון ימין; עמידה ברגל אחר רגל לכיוון שמאל; עמידה במרכז הלוח בשתי רגליים מקבילות.

- מרבית התאונות מתרחשות בנסיעות הראשונות.

- רוכבי הקורקינט הם אימתם של נהגי הרכבים. הם קטנים ומהירים ביחס לשאר כלי הרכב, ולכן קשה מאוד להבחין בהם בזמן אמת. אחרי תפילת הדרך, רבים וטובים ממלמלים עוד כמה מילים בנוגע לרוכבי קורקינט.

- קוטר הגלגלים וסוג הגלגלים משמעותיים כשמדובר בנפילות וחבלות.

- ההספק המרבי של מנוע באופניים חשמליים לא עולה על 250 ואט ופעילות המנוע תיפסק כאשר המהירות עולה על 25 קמ"ש. זוהי המהירות המקסימלית.

- בישראל יש כיום למעלה מ־250,000 אופניים חשמליים.

- סכום הקנסות הכולל כנגד רוכבי אופניים חשמליים בישראל עומד בשנה על כ־9.5 מיליון שקלים. למי באמת הולך כל הכסף?

- 50% מבני הנוער בישראל אינם סבורים שרכיבה על אופניים חשמליים היא מסוכנת, וכמעט כולם רוכבים בלי קסדה.

"לא. שבוע וחצי לאחר מכן הזדעזעתי לשמוע שהרב אדרת נהרג בבני ברק מפגיעה דומה. זה מחריד. נערים אווזים בכלי תחבורה ובלי ללמוד דבר דוהרים בכביש. אין שום הרתעה, אין אכיפה, פגע והסתלק.

"אין לנו כל טענה או תלונה חלילה. ה' סובב אותנו בניסים ומייד אחרי התאונה זכינו לשמחות במשפחה ולשפע, אבל סימן השאלה שסביב הכלי המשחית הזה מבקש תשובות. לשמחת, לאף אחד מאיתנו לא נותרה טראומה מכבישים, אבל אופניים חשמליים לעולם לא אתן לילדים. הלואזי שהמודעות תגבר. הלואזי ששום יהודי לא יעבור עוד מה שאנחנו עברנו".

משפחה על גלגלים

אחרי סיפורי האימה, אולי נכון להתייחס גם למקרים ה'רגילים'. אותן פגיעות שגרתיות, שאינן תופסות כותרת, אבל כן עצרות את החיים.

אותו יום היה יום רגוע ושגרתִי אצל משפחת **רובינשטיין מבית שמש**. נכון שכל הסיפורים מתחילים בימים רגועים? ככה זה.

"בן הארבע עשרה שלי יצא עם הקורקינט החשמלי לסיבוב קצר", מתארת עדינה, האם, "ובת השבע עשרה התכוננה לנסוע לקניות. אני אמא כזאת שאוהבת סדר בראש, וכשאני יודעת בדיוק איפה כל אחד מהילדים נמצא ומה מעשיו אני רגועה. אז כן, ידעת, והייתי רגועה מאוד. הנערה צעדה לכיוון התחנה והילד רכב לתומו הלוך-חזור בשבילי השכונה. פתאום בתי רואה ילדה

מגיחה מבין העצים, כשאחיה, עם הקורקינט, דוהר מולה ממש. היא נבהלה, רצה וקפצה מולו כדי לעצור אותו, כדי למנוע אסון.

"והיא אכן עצרה אותו. והאסון נמנע. הילדה המשיכה לצעוד לחיים ולשלום, והילדים שלי - שניהם - הוטחו לארץ בעוצמה. הרוכב המבוהל רץ הביתה, שוכח את עצמו לגמרי. הוא התפרץ הביתה שרוט וצולע ואני קראתי מולו בחרדה: 'מה קרה???"

"לי לא קרה כלום', הוא הצהיר בפנים חבולות וברגל צולעת. 'זאת רחלי' "יצאתי אחריו, רצתי בהיסטריה, מצטרפת ליללות האמבולנס שכבר הזעיקו עוברים ושבים. בקושי הצליחו הפרמדיקים לטלטל את הנערה המסכנה אל האלונקה, ובנסיעה לבית החולים היא זעקה מתוך ייסורי איוב.

"התברר שהיא נפצעה קשות בשוק הרגל ונוצרו כמה שברים עמוקים בין הברך לקרסול. מדובר בייסורים נוראים. חמישה ימים קשים עברו עלינו בבית החולים. עם כל תרופות ההרגעה, הנערה לא הצליחה לישון מרוב כאב. כעבור חמישה ימים השתחררנו הביתה עם גבס על כל הרגל וכאבים איזמים בכל תוחה. רק כעבור אותם חמישה ימים נזכרתי להתעניין בשלומו של בני, הרי גם הוא נפל. התברר שהחבלות שלו לא היו פשוטות, גם הוא סבל כאבים ונזקק לטיפול. נוסף על כך נשברו לו כמה שיניים שאנחנו עדיין בבדיקה אם יש להן תקנה. "למעשה, אנחנו עדיין מסתובבים בין רופאים ובטיפולים. השברים לא התאחו באופן מיטיב, הילדה עדיין מהדסת בקושי בין הקירות ואני מביטה מהצד על הסיט הזה ולא מאמינה שהכול תוצאה של קורקינט טיפשי. את הקורקינט זנחנו כמובן. הבן הפצוע הזהיר אותי אפילו לא למכור אותו ביד שנייה וגם לא לזכות בו אף אחד בחינם. הוא נשאר כמו מוצג מוזיאוני בבית".

גלגל הצלה

"כשאתם נהגים בקורקינט ממונע חיי אדם תלויים על בלימה!" מזכירה **אתי רוזנצוויג**. "המכשיר הזה קטע באבחה חיים של הרבה מדי דמויות יקרות וקטע את שגרת חייהם של רבים אחרים. וכשאתם הפוגעים, חלילה, בראש ובראשונה נקטעים החיים שלכם.

"אם שמרתם על כל הכללים, הקפדתם על לימודי תאוריה ועל נסיעה באופן הנכון, תוכלו לומר 'ידינו לא שפכו את הדם הזה', אבל אם מעלתם בחוקי הבטיחות, האם תוכלו לסמוך על הנס?"

מה באמת עושים? איך מונעים את האסון הבא? איך נכון להדריך את הילדים שלנו ולהזהיר אותם מפני הסכנה הנוראה הזאת?

אתי רוזנצוויג חובשת לרגע את כובעה כמנחת הורים: "בעיניי מדובר בנושא חינוכי טהור: גבולות. גם כשאנחנו מדברים עם מתבגרים, שלרוב הם שמחזיקים בכלי, חובה עלינו להציב לפניהם את הגבול בדומה לגבולות בסיסיים אחרים. "הגישה הנכונה ביחס למתבגרים היא יד ביד ולא ראש בראש. לא נתלהם, לא נשוחח בפניקה, כי כאשר מעבירים מסר בהיסטריה, הילד מרגיש שהגבול אינו רציונלי אלא נובע מסיפור אישי כזה או אחר. נשב עם המתגברים שלנו לשיח רציני בנושא ועל כוס קפה או שוקו נציג לפניהם נתונים. כשאבא היה

מאושפז, מחצית מהחולים במחלקה הנוירוכירורגית נפגעו מקורקינט ומאופניים חשמליים. האם המתבגר שלנו מודע לנתון הזה?
”באווירה רגועה נשוחח על איך רוכבים, נבהיר מה הם הכללים, נוודא כיצד שומרים ונשמרים. סיפורים כמו שלנו לא צריכים לקרות עוד. הם גם לא יקרו, בעזרת ה', אם לא ניתן לבני הנוער שלנו נשק שלוף ונאפשר להם להסתובב איתו חופשי על כבישים ומדרכות.”

חוק - צחוק. מתגלגל

אי אפשר לסיים את השיח על כלי הרכב החשמליים הקטנים בלי להבין את החוק המגביל אותם.

האם ישנן הוראות חוקיות לרוכבי אופניים חשמליים? ואם כן, מהם החוקים? ובכן, באופן רשמי ההוראות קובעות כי ניתן לרכוב על אופניים חשמליים רק מגיל שש עשרה.

חשבו בבקשה על הרוכבים הצעירים מגיל שתים עשרה או אפילו פחות הדוהרים ברחובות.

נוסף על כך התקנות קובעות כי מי שיכול לרכוב על אופניים חשמליים הוא רק זה שעבר מבחן תאוריה או בחינה ייעודית לרכיבה וקיבל אישור הכשרה לרכיבה. המבחן אינו ארוך והוא כולל בסך הכול כשלושים שאלות שונות. מכירים אחד כזה? אני לא.

באופן רשמי חובה לחבוש קסדה עם מחזיר אור בכל גיל ובכל דרך.

ואיפה רוכבים? הרכיבה מותרת בשבילי אופניים.

שבילי אופניים! מיותר לציין שהללו מעטים מאוד בארצנו היפה וכמעט אינם מצויים בערים החדריות, היפות לא פחות. החוק אינו נאיבי לחלוטין, הוא מציין כי באין שבילי אופניים ניתן לרכוב על הכביש בזהירות ובהתאם לחוקי התנועה. בכל מקרה אסור לרכוב על מדרכה.

בין שאר אביוזי האופניים אמורים להיות אביוזי בטיחות כמו צופר או פעמון, פנס קדמי בתאורה לבנה, פנס אחורי בתאורה אדומה, מחזיר אור מאחור ומחזירי אור צהובים על הדוושות.

האם כל אלו אומנם קיימים? ואם כן, האם הם מתוחזקים כיאות לאורך שנות חייו של כלי הרכב?

תקנה נוספת בחוק מציינת שאסור להרכיב אדם נוסף על אופניים חשמליים, למעט ילד עד גיל שמונה במושב בטיחות.

כל מה שנשאר לנו עכשיו הוא רק לשפשף עיניים למראה בני הנוער שמרכיבים זה את זה באופן חופשי בכבישי הארץ. אחד מדווש, חברו יושב ובצומת - מחליפים תפקידים.

מוקד הסכנה הנוסף שאינו שולי כלל נמצא בכרעיו וקרבו של הכלי: סוללת הליתיום. סוללות ליתיום מהוות סכנה בעת הטענה, שכן הן עלולות להתלקח מאליהן.

ואם אנחנו אכן דוגלים ב'ונשמרתם', ואם אנחנו מבינים שהחוק, נאכף או לא, נועד להגן על חיינו, נשים לב גם להנחיות הבאות ונחדד אותן אצל הרוכבים:

- אם אין ברירה וחייבים לרכוב על הכביש, בוחרים כבישים צדדיים ולא סואנים עם תנועת כלי רכב מועטה.

- כאשר מוכרחים לחצות מדרכה, יורדים מהקורקינט החשמלי ומובילים אותו לצד הרוכב.

- רוכבים תמיד בנתיב הימני.

- שומרים על מרחק של מטר אחד מרכב חונה ושמים לב לרכבים היוצאים מהחניה ולנהג או לנוסע שפותחים את הדלת.

- לא רוכבים על אופניים חשמליים או קורקינט חשמלי בדרכים מהירות.

- מצייתים לתמרורים ולחוקים.

- מתרכזים ברכיבה ולא משתמשים בטלפון הנייד או שומעים מוזיקה באוזניות.

- לפני פנייה מאותתים לנהג ומוודאים שהוא הבחין בנו.

ה' ישמור צאתנו ובואנו, לכתנו ונסיעתנו.

מעתה ועד עולם.

גדולי ישראל בהתבטאויות חריפות נגד אותם כלי משחית:

לאחר התאונה הקשה שבה נהרג נער, רוכב קורקינט בן 13, קרא הגאון רבי בן ציון מוצפי "לתלות במקום מרכזי בבית את שמות ההרוגים ממכשירים הרסניים אלה". הוא הוסיף בצער: "אין משטרה, אין הרתעה, אין משילות, יש הפקרות. יום יום שעה שעה, אנחנו עדים לנערים 'טסים' בצמתים הלוך ושוב, מסתובבים בקשת, בצמתים הכי מרכזיים, עם קורקינט מכשיר ההרג הזוועתי, ואין אפילו ריח או צל צילו של איש משטרה, ומתקיימים ניסים שלא נפצעים או נהרגים, והיום זה קרה. אני מציע לכל הורה שיש לו בן או בת בעלי קורקינט או אופניים לתלות במקום מרכזי בבית את שמות ההרוגים ממכשירים הרסניים אלה, ולהזהיר את באי הבית ממקרים אלה. ובורא עולם ישים שלום לנו ולכל ישראל".

הגאון רבי יצחק זילברשטיין כתב: "יש הורים שנותנים לילדים אופניים או קורקינט חשמלי, הם נותנים את זה כפרס, אבל זה פרס של מלאך המוות, זה לא פרס של תורה. צריכים לדעת שמי שנותן לילד קורקינט חשמלי, כמו שנותן לו אקדח טעון עם כדורים".

גם חברי בית הדין של הרב ניסים קרליץ זצ"ל פרסמו מכתב חריף נגד השימוש בקורקינט חשמלי: "בשנים האחרונות התרבו ברחובות כלי רכב חשמליים - אופניים וקורקינט, ורבים מהמשתמשים בהם נוהגים בחוסר זהירות משווע, ובאים הדברים לכדי פגיעות בגוף בהולכי רגל, ואף כדי שפיכות דמים ר"ל, כאשר נפגע ונפטר הרה"ג רבי אברהם אדרת זצ"ל.

"ואמנם השלטונות קבעו כמה כללים לנוהגים בכלים אלו, וכגון שאסור לצעירים שאינם בני שש עשרה להשתמש בכלים אלו. אך לצערנו הכללים אינם נשמרים כלל, והשלטונות מזלזלים בדבר ואינם פועלים לאכוף אותם. וכידוע מה שאמר רבנו הקהילות יעקב זיע"א שחייבים לשמור את כללי התנועה בהקפדה רבה, ואילו חז"ל היו מתקנים תקנות אלו היו מחמירים הרבה יותר.

"חובה על כל המשתמשים בכלים אלו להזהר שלא להיות מזיקים וניזוקים. ולהקפיד על כללי הזהירות, לא לנסוע על המדרכות בין הולכי רגל, ולא להידחף בין מכוניות בכבישים. ועל ההורים והמחנכים לפקוח עין, ולא לתת לילדים שאינם גדולים דיים להיות אחראים, או שאינם נוהגים באחריות הנדרשת לכלים מסוכנים אלו, להשתמש בזה. וההורים שלא יקפידו על זה ידעו כי הם אחראים, לכה"פ מוסרית על הנוקים אם יגרמו על ידי הילדים".

מעניין לשמוע כי גם רבני התאחדות הרבנים בארצות הברית וקנדה התכנסו והוציאו פסק הלכה שאוסר שימוש בקורקינט חשמלי. בפסק ההלכה כתבו הרבנים כי המציאות מוכיחה שהולכי רגל רבים וכן נערים הרוכבים על כלי הרכב החשמליים ניזוקו קשות ה' ישמור, ובכמה מקרים באופן של סכנת נפשות ממש רח"ל.

במכתבם הם מספרים כי באו לפניהם עסקנים חשובים העוסקים בענייני רפואה, ואמרו מניסיונם שבכל המקומות שמתגוררים בהם חרדים רבים ניזוקו מהקורקינט. לכן פה אחד הוחלט ש'עלעקטריק סקוטר' (קורקינט חשמלי) דינו כדבר המזיק שמחויבים על פי התורה להסירו ולסלקו ושלא להשתמש בו.

בדבריהם מצטטים הרבנים את דברי בעל ה'שולחן ערוך' שאומר כי כל מכשול שיש בו סכנת נפשות, מצוות עשה להסירו ולהישמר ממנו, כמו שנאמר 'השמר לך ושמור נפשך', ואם לא הסיר והניח המכשולים המביאים לידי סכנה ביטל מצוות עשה ועובר ב'לא תשים דמים'.

בסיום המכתב ישנה פנייה מיוחדת להורים, שהם אלו שבסופו של דבר מקבלים אחראיות על מעשיהם של ילדיהם ורוכשים עבורם את כלי השעשוע שהפך לכלי משחית לכל דבר.